

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

**DOLiS/DEC-819/11
dot. DOLiS-440-661/10/GP/I**

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie skargi Pana X, na przetwarzanie jego danych osobowych przez firmę telekomunikacyjną.

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana X (dalej – Skarżący), na przetwarzanie jego danych osobowych przez firmę telekomunikacyjną (dalej – Spółka). Skarżący zarzucił Spółce, iż przez okres dwóch miesięcy żaden z jej pracowników nie posiadał wiedzy dotyczącej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (dalej – Umowa), którą Skarżący podpisał i odesłał do Spółki za pośrednictwem kuriera. Skarżący podniósł także, iż jego wątpliwości budzi sposób zabezpieczenia jego danych osobowych w Spółce. W dalszej części pisma Skarżący wniósł o podjęcie przez GODO czynności mających na celu w szczególności spowodowanie usunięcia uchybień w procesie przetwarzania jego danych osobowych oraz spowodowanie zastosowania dodatkowych środków zabezpieczających jego dane osobowe zgromadzone przez Spółkę. Jednocześnie Skarżący wniósł o wyjaśnienie, czy jego Umowa nie została przesłana wskutek błędu do innej osoby oraz o wskazanie, gdzie znajdowała się umowa z danymi osobowymi Skarżącego od momentu jej podpisania.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (dalej – GIODO) ustalił, co następuje.

- 1) W dniu 7 maja 2010 r. Skarżący za pośrednictwem kuriera otrzymał trzy egzemplarze Umowy, z których dwa po ich uprzednim podpisaniu przez Skarżącego zabrał ze sobą pracownik firmy kurierskiej (dalej – kurier). Fakt zawarcia Umowy został potwierdzony pismem Spółki z dnia 1 lipca 2010 r.
- 2) W dniu 26 maja 2010 r. Skarżący, po bezskutecznych kontaktach ze Spółką (zarówno drogą elektroniczną, jak i telefoniczną) w celu wyegzekwowania drugiego egzemplarza Umowy, która została przez niego podpisana otrzymał wskutek błędu po stronie Spółki kserokopię umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych osoby trzeciej wraz z jej danymi osobowymi oraz hasłami zabezpieczającymi. Po uzyskaniu informacji o wskazanym fakcie Spółka zwróciła się do Skarżącego z prośbą o zniszczenie lub odesłanie przesyłki. Ww. kserokopię Skarżący niezwłocznie odesłał do Spółki.
- 3) W dniach 28 i 31 maja 2010 r. (drogą elektroniczną) i w dniu 1 lipca 2010 r. (zwykłą pocztą) Spółka informowała Skarżącego w odpowiedzi na jego zapytania, że nie otrzymała jeszcze Umowy od kuriera.
- 4) W dniu 12 lipca 2010 r. Skarżący złożył skargę na Spółkę do Urzędu Komunikacji Elektronicznej. W odpowiedzi otrzymał kserokopię Umowy opatrzonej podpisem Skarżącego oraz podpisem reprezentanta Spółki.

W tym stanie faktycznym GIODO zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do kwestii udostępnienia Umowy zaznaczyć należy, iż GIODO nie jest organem właściwym w powołanym wyżej zakresie, ponieważ nie posiada odpowiednich uprawnień do nakazania udostępnienia dokumentów zawierających dane osobowe. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 września 2005 r. (...), w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) – dalej: ustawa, brak jest przepisów obligujących administratora do udostępnienia dokumentów zawierających dane osobowe. Ustawodawca posługuje się pojęciem „udostępnienia”, odnosząc je zawsze do danych osobowych, a nie do zawierających je dokumentów. Należy także zauważyć, iż brak wskazanych przepisów w ustawie jednocześnie wyłącza możliwość skorzystania przez GIODO z uprawnienia w przedmiocie nakazania przywrócenia stanu zgodnego z prawem. Nie jest bowiem możliwe nakazanie spełnienia obowiązku, którego nie zawarł ustawodawca w treści ustawy, a zatem nie ciążącego na administratorze danych.

Odnosząc się do wniosku Skarżącego o wyjaśnienie, czy egzemplarz Umowy z jego danymi osobowymi nie został przesłany wskutek błędu do innej osoby należy podkreślić, iż z zebranego w toku przeprowadzonego postępowania materiału dowodowego nie wynika, aby doszło do naruszenia ustawy przez Spółkę w powołanym zakresie. Podobnie należy ocenić zarzutu Skarżącego, iż przez okres dwóch miesięcy żaden z pracowników Spółki nie posiadał wiedzy dotyczącej Umowy, którą Skarżący podpisał i odesłał do Spółki za pośrednictwem kuriera. Spółka w złożonych wobec

GIODO wyjaśnieniach wskazała bowiem, iż przedmiotowy egzemplarz Umowy był w posiadaniu firmy kurierskiej w okresie od maja do lipca 2010 r.

Wobec powyższego przedmiotem analizy w niniejszym postępowaniu GIODO uczynił kwestię legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego oraz aspekt ich zabezpieczenia.

W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie, która z materialnych przesłanek zawartych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy leżała u podstaw przetwarzania ww. danych. Wskazane przesłanki odnoszą się do wszelkich form przetwarzania danych osobowych, w szczególności zbierania, utrwalania, przechowywania, opracowywania, zmieniania, udostępniania i usuwania, a zwłaszcza do tych form, w których przetwarza się dane osobowe w systemach informatycznych. Podkreślić także należy, iż wskazane w powołanym przepisie przesłanki są względem siebie równoprawne. Oznacza to, że zgoda na przetwarzanie danych osoby, której te dane dotyczą, o której mowa w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie jest wyłączną okolicznością czyniącą proces przetwarzania danych legalnym. Ustawa nie daje zatem żadnych podstaw ku temu, by taką zgodę traktować w sposób uprzywilejowany, a jej brak nie skutkuje automatycznie bezprawnością przetwarzania danych po stronie administratora. Dla legalności procesu przetwarzania danych wystarczające jest zatem spełnienie jednej z przesłanek określonych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy.

Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy oraz zebrany materiał dowodowy, należy stwierdzić, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Spółkę znajduje uzasadnienie w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy. Wskazane przetwarzanie jest bowiem dopuszczalne, zgodnie z powołanym artykułem, gdy jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą.

Z powyższego wynika, że warunkiem powołania się na ww. przesłankę legalności przetwarzania jest w szczególności okoliczność, aby osoba, której dane dotyczą była stroną tej umowy. W analizowanej sprawie ta okoliczność natomiast nie budzi wątpliwości. Z treści skargi wynika bowiem, że w dniu 7 maja 2010 r. Skarżący podpisał dwa egzemplarze Umowy, w której drugą ze stron była Spółka. Jednocześnie Spółka potwierdziła fakt zawarcia Umowy w swoim piśmie datowanym na dzień 1 lipca 2010 r.

Odnosząc się do wniosku Skarżącego o spowodowanie zastosowania dodatkowych środków zabezpieczających jego dane osobowe zgromadzone przez Spółkę należy wskazać, że w toku niniejszego postępowania GIODO ustalił, iż Spółka stworzyła szereg procedur wewnętrznych i zabezpieczeń technicznych oraz informatycznych mających na celu ochronę danych osobowych wszystkich swoich klientów, a zatem również dane Skarżącego. Wdrożone zostały środki zabezpieczające dane, o których mowa w art. 36-39 ustawy oraz Rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. Nr 100, poz.1024). Ponadto, co należy zaznaczyć, dostęp do danych osobowych Skarżącego w Spółce mają wyłącznie te osoby, które posiadają upoważnienie do ich przetwarzania.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż Spółka miała prawo do powierzenia w drodze umowy, na podstawie art. 31 ustawy, dane osobowe do przetwarzania firmie kurierskiej w celu wykonywania usług miejskich i krajowych w zakresie przewożenia przesyłek. Z §12 wskazanej umowy wynika w szczególności zobowiązanie firmy kurierskiej do zachowania należytej staranności przy przetwarzaniu danych osobowych abonentów Spółki i stosowania przepisów ustawy dotyczących odpowiedniego zabezpieczenia przetwarzanych danych. Należy w tym miejscu zauważyć, że z treści porozumienia wykonawczego, stanowiącego integralną część umowy zawartej między Spółką a firmą kurierską wynika, iż Skarżący (jako klient Spółki) był zobowiązany do podpisania dwóch egzemplarzy Umowy, z których tylko jeden powinien trafić do Spółki (Zleceniodawcy w rozumieniu wskazanego porozumienia) – np. w pkt 1a „Nowi klienci w rynku prywatnym” oraz w części „Usługi specjalne” §3 ust. 9 i 10 oraz §5). Powyższe spostrzeżenia jednak, jako pozostające poza przedmiotem analizy GODO i w oderwaniu od właściwości organu do spraw ochrony danych osobowych powinny podlegać ocenie sądu jako instytucji posiadającej odpowiednie kompetencje w tym zakresie.

Konkludując, proces przetwarzania danych osobowych, wobec faktu ich przetwarzania w oparciu o przesłankę zawartą w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy, nosi znamiona legalności. Jednocześnie przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie nie wykazało, aby doszło do udostępnienia danych osobowych Skarżącego na rzecz osób nieupoważnionych.

W tym stanie faktycznym i prawnym GODO rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy, art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 Kpa, strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do GODO (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

